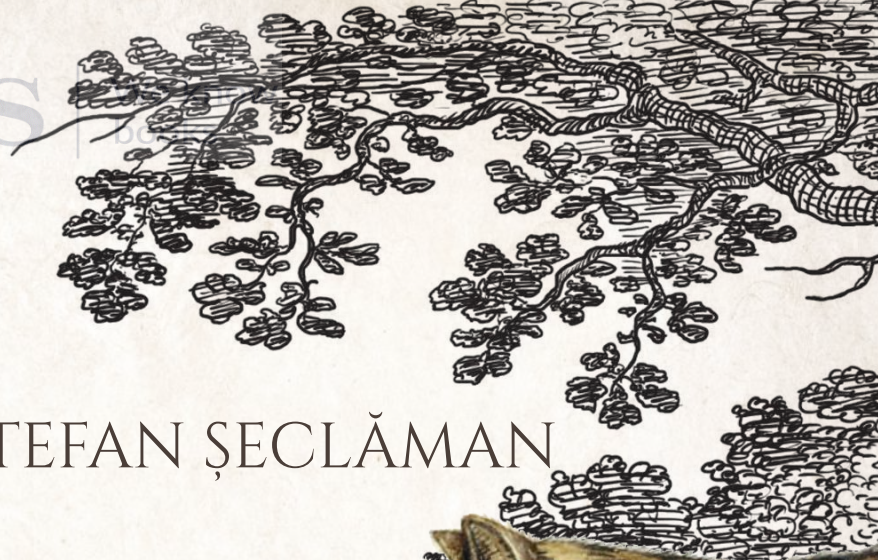

LIBRIS

ȘTEFAN ȘECLĂMAN

Strigătul naturii

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

VALEA PIETROSULUI · 5

ZĂMISLIREA · 11

GUSTUL SÂNGELUI · 17

MONȘTRII PĂDURILOR · 21

TREI BRAZI · 27

PRIETENI ȘI DUȘMANI · 33

FIARELE CODRULUI · 39

SCÂNTEIA PATIMII · 45

STRIGĂTUL NATURII · 49

VALEA PIETROSULUI

Picăturile ploii se preling printre cedinile molizilor, scurgându-se pe solul umed acoperit cu frunze uscate și ferigi putrezite. Vântul lovește în norii coborâți, azvârlindu-i peste vârful arborilor. Învolverat, turbure și rece, râul se izbește de stânci. Smulge bucăți din maluri, ducând în spinarea valurilor crengile doborâte de iarna care tocmai a trecut. De la răsărit, de sub Vârful Negru, coboară un drum neumblat, năpădit de tufe și iarbă, rupt de râul năvalnic și strâns între pantele Văii Pietrosului. Cu spinările domoale, acoperite de păduri întunecate, munții ascund în locurile umbrite și ferite de soarele primăverii limbile lungi de zăpadă întărită. Încă mai năvălesc vânturile înghețate, venite din țara jnepenilor, dintre stâncile Vârfulor Șureanu și Pătru. Ici-colo se mai zăresc urmele țapinarilor, cioturile hidoase ale molizilor doborâți de oțelul nemilos. Mult a trecut de când nu s-a mai auzit strigătul toporului mușcând din lemnul arborilor. Glasurile oamenilor s-au dus, lăsând natura să-și cânte doina de jale. Sălbăția a pus stăpânire pe drum, ascunzându-l între cedinile molizilor, și a tăbărât asupra cabanelor forestiere, lăsând în urmă un morman de lemne înghițite de ferigi și mesteceni tineri. Între trunchiurile înalte și groase ale pădurii, puietii îngrămădiți se luptă răsucindu-se pentru bruma de lumină cernită prin desiușul acelor de molid. De la miazăzi, dar și de la miazănoapte, prin văi înguste, abrupte, ori largi, se strecoară pâraie zgomotoase, unindu-se cu Valea

Pietrosului. Aproape de malurile râului, arinii, frasinii și tufele de alun ascund vadul atunci când razele calde sparg mugurii lăsând frunzele să fâlfâie în adierea verii. Acum, către sfârșitul lunii aprilie, doar câteva fire de iarbă sau flori timide își ivesc chipul prin poienile spălate de lumina zilei. Iar în vârful brazilor semeți, mugurii sfioși abia îndrăznesc să-și arate fețele crude. Sub un pinten de munte, drumul se desparte în alte două mai înguste, pierdute prin desișul întunecat. Cel care o ia în sus către miazănoapte șerpuiește pe coasta abruptă ciopârțită de mâinile oamenilor. Trunchiuri putrezite, albite de vânturi și soare, sunt scheletul codrului care odinioară a învelit obrazul muntelui. Natura a înviat, molizii tineri și zvelți au apărut acoperind oleacă cicatricea. De aici, un drum se subțiază, transformându-se într-o potecă ce se duce până în Vârful Steaua Mare. Celălalt se pierde prin pădurea deasă îndreptându-se înspre răsărit. Este înghițit de umbrele crengilor și ud de nemernicia râului ce-și frânge trupul prăvălindu-se în cataracte și cascade. Valea se îngustează, versanții devin mai abrupti, iar rădăcinile noduroase se ivesc din pământ. Cetinile afundă valea în negura rece. Aici, râul șerpuiește sub frunțile munților îmbrăcați în haina verde de nepătruns. Ascuns și

trădat de murmurul trupului năvalnic, își împrăștie șoaptele bolborosite pe sub ramurile molizilor. S-au prăvălit din înălțimi stânci colțuroase. L-au rupt și subțiat, înfuriindu-l, le încalecă, urlă, trântit și rostogolit se pierde în vale. Arborii doborâți îl acoperă cu umbre lungi. Se aude foșnetul cântat, vântul trece peste el dăruindu-i seninătatea muntelui. Din împletitura pădurii se aude ciripitul înflorit al cintezei, printre pietrele umede codobatura țopăie legănându-și coada. Norii se sparg, soarele apare deasupra molizilor, azvârle razele prin valea îngustă, plimbându-și genele aurii peste trupul tulbure al râului. Ploaia s-a oprit, întreaga pădure aplecată de vântul stârnit se leagănă ușor, împrăștiind izul primăverii și al vieții.

În spatele unei stânci acoperite cu mușchi cărămiziu, doi ochi verzi-căprui urmăresc cu atenție micul luminiș aflat pe partea cealaltă a râului. Vietatea cascade, își linge botul, întinde laba din spate strângându-și coada stufoasă sub pântec. Puțin mai mică decât alte femele de pisică sălbatică, încă tânără, târcată și cu o pată cafenie pe piept, se bucură de atingerea soarelui. Mama natură a însemnat-o, îmbrăcându-i labele din față în șosete de blăniță albă. Arcuiește trupul, întinde coada, înfigându-și ghearele printre firele mușchiului. Ca o nălucă pășește ocolind stânca, se oprește lângă un puiet de arin și ascultă mișcându-și urechile. Caută umbre, trece pe lângă un frasin dezlăcânat, întinzându-se peste pământul umed. Cerul sfâșiat de vânturile înălțimilor își deschide ferestrele albastre, gonind norii către Valea Cugirului. Razele pătrund în întunericul pădurii trezind la viață sufletele nevăzute ale muntelui.

Păsările ciripesc, ciutele tresar și sar în lături, făcându-se nevăzute printre trunchiurile groase.

Pisica ridică puțin capul, urmărește cu atenție valea înghițită de sălbătică

muntelui. De câteva zile, o toropeală a pus stăpânire pe sufletul ei. Doarme mai mult, umblă prin locurile ferite de parcă ar căuta ceva. Atunci când pleacă la vânătoare, alege prăzile mici pitulate printre frunzele pădurii și pietrele râului. Tot mai des se uită după cuiburile păsărilor, hrănindu-se cu ouăle mierlei de apă sau ale codobaturei. Venită dintr-o vale largă unde a iernat, a fost împinsă înspre obârșia Pietrosului de o chemare lăuntrică, izvorâtă din instinctul transmis de mama ei. Când întâlnește arborii doborâți de vânt, îi ocolește sau trece pe sub ei, obosește repede, iar pântecul a început să i se rotunjească. Unde stâncile strânse între rădăcinile molizilor se apropie de firul apei, încât soarele cu greu își strecoară razele, mica felină privește cu atenție grohotișul de la miazănoapte. Lângă o lariță răsucită ruptă de furia naturii, sub o stâncă înaltă înconjurată de pietre colțuroase, îi atrage atenția intrarea într-o grotă. Aproape de malul râului, soarele încălzește o limbă de pietriș. Vântul s-a înmuiat, parcă și clipocitul apei este mai domol. Se strecoară printre pietrele prăvălite, razele o mângâie pe spate, simte sub pernuțele labelor căldura pietrișului de lângă apă. Întoarce capul, atrasă de o cintează care țopăie printre ramurile molizilor, se culcă greoi, răsfrățându-se în căldura zilei. Din când în când saltă privirea, ascultă vocea naturii, căutând prin aerul dimineții mirosuri necunoscute. Adierea lovește-n ferigile de pe malul râului, pierzându-se printre arbori. Cerul limpede lasă lumina plăcută a soarelui să cuprindă în dezmiardarea razelor muntele și valea strânsă în umbrele pădurii. Foșnetele ramurilor, strigătele sălbăticiunilor și susurul râului o coboară în somnul mamei ostenite. Tresare, vârful cozii și-l mișcă neconținut, lăsându-se purtată în tărâmul viselor cu întâmplări îndepărtate.

Deasupra vadului, acolo unde larița își aruncă umbra întortocheată peste pietrele prăvălite, printre stâncile negre se ivește un fir de apă. Își trimite șoaptele în ecouri frânte până la intrarea în grota îngustă de sub stâncă. Soarele mângâie trupul Pietrosului, verdele închis al codrului și albastrul blând al cerului. S-a deschis poarta sufletelor, păsările ciripesc și un fluture alb sclipește în razele blânde. Natura alintată de murmurul

apei și de cântecul cucului nevăzut își deschide poarta, înclinându-se în fața primăverii. Se aud aripi fâlfâind, crengile trosnesc, micile insecte zburdă prin aer lăsând în urmă zumzetul înfundat. Din înălțimile golașe vin țipetele corbilor, unindu-se cu murmurul cataractelor. Soarele a trecut oleacă spre asfințit, umbrele s-au lungit, vântul se răcește, trezind sufletul tărcat. Pisica își leagă coada și pornește către pietrele prăvălite. Urcă până aproape de lariță, se oprește încordându-și simțurile, aude susurul izvorului, freamătul cetinilor, iar din valea învecinată ajunge până la ea un urlet gros și prelung. Se apropie de gura grotei – o fisură îngustă strânsă către capătul de sus, ascunsă în spatele unui mănunchi de iarbă uscată. Stâncă, în care apa și viforul au săpat ani la rând modelând grota, coboară de sub rădăcinile pădurii până în pietrele sparte de înghețul iernii. Larița își întinde crengile golașe înaintea grotei, legănându-le în adierea înserării. Glasul interior o îndeamnă pe vietate să intre în întunericul hrubei. Încet, își strecoară trupul, pipăie pereții de stâncă, un miros de pământ îi invadează nasul. Pătrunde cu privirea în locul neatins de razele soarelui; nemișcată, ascultă. Fisura se lărgeste, tavanul lăsat îi atinge firele de blană de pe spate, sub labe simte pământ uscat. Căldura din interiorul stâncii o îndeamnă să se așeze pe burtă. Solul puțin nisipos, pereții zvântați și liniștea întunericului o împing într-un somn domol. De afară, pătrunde prin intrarea îngustă murmurul pădurii atinse de vântul coborât din vârfulurile golașe. Razele sângerii se zbat către apus, ascunzându-se în spatele Muntelui Godeanu, iar deasupra Vârfului Negru se așază coroana norilor întunecați.

